

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

BŘEZEN 2022

ÚVODNÍ SLOVO

Milí farníci, krátce předtím, než jsem začal připravovat tyto řádky, napadlo Rusko Ukrajinu a začalo válku. Moc mne to zasáhlo. A tak to, co jsem chtěl psát, odsunu na jindy. Namísto toho bych rád sobě i vám připomněl myšlenky a slova mladé židovky Etty Hillesum (1914–1943). Psal jsem o ní a citoval jsem ji v Hejčínském oku v lednu 2014 u příležitosti stého výročí jejího narození.

Jako ona tehdy uprostřed nespravedlností, páchaných na židech, a uprostřed války, tak i my dnes musíme přemáhat vlny smutku a malomyslnosti, strach a hněv, pokušení k nenávisti, pochybnosti ve víře. Etty – vychovaná bez náboženství – víru v Boha teprve nacházela. Její deníky a dopisy o tom vydávají pozoruhodné svědectví. Například:

„(Bože,) až do posledního dechu musíme bránit tvoje sídlo v našem nitru. Skutečně existují lidé, kteří v posledním okamžiku schovávají do bezpečí vysavač nebo stříbrné přibory, místo aby si chránili tebe, můj Bože. A jsou jiní, kteří se za každou cenu snaží zachránit své tělo, které není beztak ničím jiným než schránkou tisíce obav a hořkostí. Říkají: »Mě do spárů nedostanou.« A zapomínají, že člověk není v žádných spárech, když je ve tvém náručí. – Už jsem zase mnohem klidnější, můj Bože, díky tomuto rozhovoru s tebou.“ (Přervaný život, str. 174)

Velmi se mi vryla do paměti její slova, že panický vzdor vůči smrti a strach „*nám ponechávají pouze žalostně scvrklý zbyteček života, skoro se to životem ani nedá nazvat*“ (tamtéž, str. 148). Etty dokázala – i díky nalezené víře – být potom i ve velmi těžkých situacích statečná, pozorná k druhým, obětavá, a dokonce i radostná. Dovolte mi ještě poslední citaci: „*Je nutné dát se prodchnout myšlenkou, že každá jiskřička nenávisti,*

kterou světu přidáme, udělá ze světa ještě více nehostinné místo, než jakým je.“ (tamtéž, str. 214)

Moc nám přeji, abychom si chránili Boha a aby se ani náš život teď žalostně nescvrkl a abychom nedělali náš svět ještě nehostinnějším. Jak se nám ukázalo nad slovy Pána Ježíše před nedávnem: máme právo bránit zlu. Ale nebudeme nenávidět. Nebudeme nikomu útočnými nepřáteli. Přeji vám, aby vás i vaše blízké Pán Bůh chránil a mocně vám žehnal.

P. Gorazd

CESTA K „MY“

Milí farníci, text, který zde uveřejňujeme, jsem našel naprosto náhodou mezi svými různými „papíry“, když jsem hledal něco úplně jiného. Napsala ho a dala mi ho před několika lety jedna mladá paní, která s manželem a svými čtyřmi dětmi chodila do kostela ve farnosti, kterou máme v Praze na starost. Se zájmem jsem se do něj začel i nyní. Její svědectví o tom, jak se obrátila, je výstižné, poučné a přitom velmi bezprostřední. Proto mne napadlo předložit ho i vám. Vyžádal jsem si její svolení, dostal jsem ho, poděkoval za ně – a teď se můžete pustit do čtení. Kéž její svědectví je i vám ve vaší víře svěžím obcerstvením!

P. Gorazd

* * *

Co si pamatuji, chtěla jsem být dobrá, ale pravdivá, a zároveň milovaná. Později jsem hledala podstatu věcí, hledala jsem soulad mezi ideálem, který je mi předkládán k dostižení, a sebou (se všemi špatnými sklony a spády). Hledala jsem něco nebo někoho, kdo by mi pomohl najít sebe sama. Hledala jsem Boha, nebo někoho na ten způsob. Od dětství jsem mívala hluboké pocity viny, že nejsem tou, kterou bych měla být. A v těch

chvilích, kdy jsem se, zalezlá sama v pokoji, proplakávala k naději, dostávalo se mi útěchy a láskyplného přijetí jaksi zevnitř mě samé. Tyto momenty bych tehdy byla ráda rozmnožila, ale nešlo to.

Když po revoluci nastal příliv duchovní literatury, s vervou dospívajícího jsem se vrhla do studia všech možných duchovních směrů a cest, po kterých jsem více běžela, než putovala. Od východní moudrosti, přes hlubinné složky mého ega, až k technikám ovládání mysli, včetně rozličných návodů na šťastný, plodný život, plný pokoje, lásky a realizace vlastního „já“, které hnutí Nového věku nabízí. Doufala jsem, že najdu odpověď, proč jsem taková, když mám být jiná, a jak toho docílím. Chtěla jsem cítit ten dotek zevnitř, který jsem znala, aniž bych se musela předtím úplně složit. Tato moje pout' k Bohu byla poutí více v tom druhém smyslu slova. Spíše než putování to byla jednoduše „jízda“. Střídání horské dráhy s centrifugou a Halli-Galli, občas strašidelný zámek. A také věštění osudu, čtení z ruky, z mincí a z karet. K tomu všemu patřily také velké dávky lásky ve formě objetí s každým z těch duchovních lidí, co se vyznají v minulých i v budoucích životech, v energiích, čakrách, karmách, aurách, hvězdách, tantrách, mantrách, čarách na ruce, zónách na chodidlech i v bytě a už z dálky poznají tvoje vyzařování. Tato láska svou koncentrací připomínala cukrovou vatu a stejně tak i lepila.

Křesťanských atrakcí se nabízelo velmi málo, a nebyly vůbec tak lákavé. Křesťanství mezi tím vším působilo dost nudně, stejně tak křesťané, které jsem z dálky někdy viděla. Mezi barvami to byla šedá. Neškodná šedošedá. Byly však chvíle, kdy ke mně pronikl příběh některého ze svatých, někdy jen obraz. Zpoza šedého závěsu se přede mnou vynořila Johanka z Arku, která jistě existovala, a snad i mluvila s Bohem nebo on s ní. A já jsem jí to už jako dítě záviděla. Později František z Assisi, který se pro Boha stal bláznem, a tak jsem doufala, že ten Bůh ještě dnes někde je. A před usnutím, kdy se člověku honí hlavou kdeco, jsem k Františkovi mluvila a chtěla jsem, aby mi toho Boha

ukázal, aby mi pomohl přestat kouřit, abych se mu mohla podobat v té prostotě ducha. Jenže on neodpovídal, tak jsem dál vymýšlela a zkoušela podle rozličných návodů, jak ze sebe udělat tu, kterou se chci stát.

Když jsem se dostatečně povozila a zatočila, když jsem si užila dost sladkostí i pocitu závratě, kterou spousta duchovních cvičení poskytuje, zjistila jsem, že tudy to dál nepůjde. Pořád mi na mně vadilo to, co dřív, snad jsem se jen tvářila o něco duchovněji než předtím. A tím to bylo vlastně jen horší. Nechtěla jsem se stát ani věštkyní, ani fakírem, ani mistrem jakékoliv meditace. Toužila jsem žít *svůj* obyčejný život, aniž bych k tomu potřebovala rozvíjet skryté duševní schopnosti, nevyužité kapacity mozku, aniž bych se stala kanálem pro vesmírné energie, nebo k rozhodování potřebovala mít v kapse kyvadlo. Dostatečně vydováděná, ale také zmatená, jsem začala přicházet k sobě na Husitské teologické fakultě studiem šedé. Postupem času jsem začala rozlišovat i její odstíny. Nejen tváře a postavy, ale i myšlenky svatých mě denně zaměstnávaly. Jejich láska k Bohu a leckdy až urputná snaha dokázat jeho existenci byly dojemné a velmi přesvědčivé. Nejdokjemnější na celém křesťanství mi přišlo, že tento Bůh ví o mé blbosti, a přesto má o mě zájem. Dokonce mě i miluje, dokonce – do konce – po mě i touží. A úplně dokonce touží, abych já milovala jeho, i když to nepotřebuje! A vůbec mě k tomu nenutí! On čeká, až se já, slepice pitomá, sama rozhodnu!

A z šedi vysvitlo tolik světla, že jsem musela zavřít oči, abych to přežila. Toto byl ten dotek zevnitř, který mě utěšoval, toto přijetí a ujištění jsem hledala. To byl ten pokoj srdce. Dala jsem se pokřtít. Ráda jsem si přestala připadat jako slepice a stala se ovcí.

Způsob, kterým k Bohu přicházíme, není podstatný. Myslím si, že jsem se od něj často i vzdalovala. Běhala jsem jako splašená, kudy se dala, sháněla jsem Boha po všech čertech a nenacházela. Snad se mnou taky běhal nebo se na mě díval,

nespouštěl mě z očí. Snad čekal, až se zastavím, nebo aspoň přibrzdím a podívám se někomu doopravdy do očí. Možná čekal, až zmlknu a všimnu si člověka. Jakéhokoliv, živého nebo živoucího, ale jiného, než jsem já sama. Vzpomínám si na drobnou událost z doby své bouřlivé puberty. Bývala jsem často negativisticky naladěná a lidi kolem sebe jsem viděla spíše jako kulisy, v nichž se odehrává moje drama. Jela jsem tramvají po nějakém konfliktu doma a byla jsem našťvaná na celý svět. Znechucená ze vší té povrchnosti okolo. A do očí se mi draly slzy vzteku smíšené se sebelítostí. Dodávala jsem si sil drsným výrazem tváře a měřila si spolucestující opovrhlivým pohledem. Někdo z nich, z těch, co jsou *oni*, se mi podíval přímo do očí a laskavě se usmál. Ani nevím, jestli to byl muž nebo žena, snad důchodce, nevím. Jen vím, že se svět na vteřinu zastavil a bodlo mě u srdce takovou zvláštní blažeností, dá-li se o blaženosti v tomto stavu mluvit. A já propukla v pláč, až mi z nosu vylítla nudle. Zaryla jsem nos do rukávu a na nejbližší zastávce jsem vyběhla z tramvaje. Byl to pocit, jako když čekáte ránu a přijde pohazení. Na ránu jsem připravená byla, na pohazení ne. Brečela jsem ještě hodně dlouho a bloudila po ulicích. A děsně jsem se styděla. Za tu svou drzou hrdost. Za ten pocit opovržení vůči *nim*. Ještě hodně dlouho trvalo, než jsem se dokázala někomu podívat do očí. A ještě déle zbavit se pocitu, že nejsem jako *oni*. Upřímně, ještě mi to trvá. Ale kulisy se vyměnily. Nejsou jimi lidé, ale činnosti a věci v jejich uspořádání. Myslím, že je docela jedno „co“, ale se smrtelnou vážností je důležité „jak“. A není to alibismus, protože některá „jak“ svou povahou rovnou vylučují některá „co“. Snad proto můžeme bloudit i na slepých cestách, a přesto najít Boha.

A ten čas, ve kterém se odehrává vše důležité, je větší skrytý, stejně jako prostor, v němž k tomu dochází. Jsou to vztahy k lidem i vztah k Bohu, které žijí svým časem. Myslím, že v nich se děje to podstatné pro věčnost. A v pohledu do očí, v úsměvu a v přijetí člověka se náš čas setkává s věčností.

V projevech lásky už věčnost zakoušíme.¹ A jediné naše štěstí je, že dokud máme svůj čas, můžeme se snažit. A žádný z těch pokusů, i když to nedopadne, nebude neplatný.

Karolína Peřichová

Poznámky:

¹ Kierkegaard, Søren. *Skutky lásky*. Brno 2000.

ROZHOVOR S AGNIESZKOU

Známe ji v posledních týdnech především jako farní koordinátorku synodálního procesu v církvi. Nastal čas ji představit poněkud blíže – Agnieszka Zogata.

Protože většina z nás o tobě toho moc neví, řekni nám, odkud pocházíš a jak ses ocitla v Olomouci, v hejčínské farnosti.

Pocházím z Polska, z města, o kterém nikdo z vás asi neslyšel – Ruda Śląska, ale žije tam asi 138 000 lidí. Je to průmyslové město v okolí Katovic. V září to bude 20 let, když jsem přijela do Olomouce „na rok“ na studentskou výměnu a ještě jsem si tenkrát říkala, co tady budu tak dlouho dělat... Pak se to už pospojovalo samo: prodloužení studia, nástup na doktorské studium, manžel, nabídka práce na teologické fakultě. Po svatbě jsme hledali nájem a našli jsme ho u Šnevajsových – Eva

byla v té době sekretářkou u nás na katedře, tak jsme se znaly. Ze začátku jsem ještě navštěvovala kostely v centru, ale už první syn v roce 2010 byl pokřtěn v Hejčíně a já jsem postupně stále pravidelněji začala navštěvovat hejčínský kostel.

Učíš na teologické fakultě – jaký předmět a co je jeho obsahem?

Někdo by řekl, že jsem se na teologické fakultě ocitla náhodou. Já říkám, že spíše Božím vedením. Teolog totiž nejsem. Vystudovala jsem českou lingvistiku a politologii a pro doktorské studium (už deset let před tzv. migrační krizí) jsem si zvolila oblast migrace a migrační politiky. Věci spojené s migrací a integrací učím tedy i v rámci programů Mezinárodní humanitární a sociální práce a Sociální práce. Kromě toho se zabývám otázkami tzv. makro praxe v sociální práci. Jedná se mj. o poskytování zpětné vazby tvůrcům politik a o snahu ovlivňovat tvorbu politik, které dopadají na lidi a například jim znesnadňují zvládnání vlastní situace (např. jak má člověk zvládnout své dluhy, když předpisy nahrávají exekutorským firmám).

Nabízí se určitá spojitost tvé práce s pověřením farní koordinátorky synodálního procesu v církvi. Byla to pro tebe velká výzva?

Někdo se mne zeptal, jestli jsem se otci Gorazdovi přihlásila pro tuto funkci. To určitě ne. Otec mne trochu znal, díky tomu, že jsem občas vedla Cherubínka pro děti, moji kluci sem tam sloužili jako ministranti. Když jsem na ně jednou čekala (po tom, co otec poprvé mluvil o synodálním procesu), zeptala jsem se otce Gorazda, jak to vlastně bude vypadat. Řekl mi, že zatím nic neví, a dva dny na to mi volal, jestli nechci být farní koordinátorkou. Takže přímá spojitost s mou prací tam není. Jestli to byla výzva? Spíše z hlediska času, ale chtěla jsem udělat něco pro farnost, tak jsem ráda, že se mi ten čas podařilo najít. Tento týden budu odesílat výsledky (chybí mi ještě závěry od jedné skupinky), pak se o zjištění podělím se všemi v článku v Hejčínském oku.

Jak se ti žije v hejčínské farnosti?

Jsem ráda, že sem můžu patřit, a líbí se mi, že je zde mnoho lidí, kteří nejen „chodí do kostela“, ale i vytvářejí jakési společenství. Tím, že jsem se kdysi zapojila do Cherubínka, jsem se začala cítit jeho součástí.

Něco ze všedního života: Jaké jsou tvé zájmy, koníčky? Máš na ně čas?

Dobrá otázka – snažím se najít si čas i na věci mimo práci a rodinu, ale není to jednoduché. Ráda cestuji a mám štěstí, že cestování je i – sice malou, ale přece jen – součástí mé práce. Jinak miluji hory a obecně pěší turistiku. Mimochodem, jsem dcerou starého poutníka a táta nás vtáhl do krásy pěších poutí do Čenstochové. Na tu dvoudenní trasu (od mé původní farnosti), kterou jsem sama prošla mnohokrát, jsem už vedla i své kluky – covid nám to přerušil.

A oblíbený světec, kniha?

Světec – svatý Josef: otec a manžel, který měl úplně jiné představy o svém životě s kráskou Marií. A pak Panna Maria a svatá Rita – především jako matky chlapců. Kniha? Kniha s duchovní tematikou, které mě oslovily, je několik – např. *Vzdáleným nablízku* od T. Halíka či *Volání k životu* od J. Philippeho. Ze světských autorů mám nejraději Billa Brysona nebo Roalda Dahla (hlavně jeho povídky).

Na závěr obvyklá otázka: Co bys ráda vzkázala našim farníkům a čtenářům Hejčínského oka?

Nebojte se zapojit do života farnosti.

Děkujeme za rozhovor a přejeme tobě a celé tvé rodině ať vám Pán Bůh žehná.

*Připravil Daniel Dehner
(Foto: Agnieszka se svým mladším synem Kamilem)*

Z FARNÍ KNIHOVNY

KNIHY PRO POSTNÍ DOBU

Petr Kolář

Také se neradi zpovídáte?

Societas 1994, 40 stran

(v knihovně v řadě XS pod č. 69)

Nikdo nemá chuť chodit ke svaté zpovědi více, než je nutné. Někomu stačí zajít jednou za rok a považuje to za hrdinství a někdo k ní raději ani nejde. Pro někoho je otevírání svého nitra knězi nepředstavitelné/nepřijatelné. Jen ti, kteří chodí častěji a necítí se tak zatíženi, vnímají přínos svátosti smíření. Jezuitský kněz Petr Kolář nahlíží na zpověď s životní moudrostí člověka a zkušeností duchovního otce a dává pochopit dar této svátosti. Poskytuje rady, jak na zpověď nahlížet a jak k ní přistoupit.

Doporučuji nahlédnout na internet na životní příběh samotného autora.

Anselm Grün

Půst

Karmelitánské nakladatelství 1995,

56 stran

Známý benediktinský autor rozebírá úlohu postu z různých hledisek: biblického, lékařského, psychologického i z postní praxe prvotní církve tak, abychom dokázali ocenit a uvědoměle využít doby postní pro své duchovní i tělesné dobro. Dobrá četba na úvod postní doby.

Vojtěch Cikrle

...aby mohlo vyrůst něco krásnějšího

Cesta 1999, 64 stran

Drobná knížka obsahuje krátké vtipné příběhy ze života, které jsou zakončeny duchovní myšlenkou. Vhodné pro každodenní společné čtení rodičů s většími dětmi.

K BLÍŽÍCÍMU SE SVÁTKU SV. JOSEFA

Jan Dobraczyński

Stín Otce

Paulínky 2001, 268 stran

Poetické vyprávění o naggaru (tesaři) Josefovi a Marii od doby před jejich zasnoubením, přes událost narození Ježíše až po jeho nalezení v jeruzalémském chrámu. Vykresluje reálně život a zvyky lidí Ježíšovy doby. Nahlíží citlivě do nitra Josefovy a Mariiny duše. To vše pomáhá čtenáři porozumět více tomu, co všechno zažívali pěstoun a Matka Pána Ježíše, jak to asi bylo.

Josef Prokeš

Novéna k svatému Josefovi

*Pavel Nebojsa – Doron 2021, 26 stran
(v knihovně v řadě XS pod č. 114)*

Zamyšlení nad životem a osobností sv. Josefa přináší novéna, neboli modlitba se sv. Josefem po devět dní.

Marie Polepilová

CHERUBÍNEK JE ZPĚT!

Milí rodiče, s radostí vám oznamujeme, že v březnu se za vašimi dětmi vrací Cherubínek.

Tak, jak jsme byli zvyklí, odvede **při nedělní mši svaté v 10 hodin** předškoláčky a mladší školáčky do místnosti nad sakristií, kde si společně budou povídat, zpívat, tvořit a modlit se v době bohoslužby slova.

K tomu se váže prosba: Obracíme se na všechny farníky, pokud by se někdo rád přidal mezi nás, Cherubínky, kteří zajišťují tuto službu, budeme za vás vděční.

Když nás bude dost, může Cherubínek děti odvést pravidelně v neděli s výjimkou rodinné mše.

Zájemci hlaste se na e-mail: **lenka.nejes@centrum.cz**. Ráda vám odpovím na vaše dotazy a pomůžu začít.

Pán Bůh žehnej!

Lenka Nejeschlebová

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR

Letos, jako každým rokem, proběhne na začátku srpna (od 1. 8. do 5. 8.) **příměstský farní tábor Hejčín** určený **pro děti ve věku 7–13 let**. Zájemci se mohou hlásit na e-mail: **farni.tabor.hejcin@seznam.cz**. Na tento e-mail můžete také směřovat své případné dotazy.

Dále hledáme nové instruktory, především z řad mládeže od 15 let. Těšíme se na vás!

Daniel Hut

Být instruktorem na příměstském táboře je také radost.

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNA BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE:

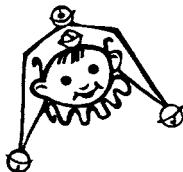
V sobotu **12. března nebude mše svatá** v Hejčíně (duchovní obnova v Kostelním Vydří).

Pravidelné adorace bývají v pátek po mši svaté do 21 hodin v kostele.

Společná modlitba křížové cesty v hejčínském kostele bude o postních nedělích v 17.30 hodin.

V době postní budou opět v kostele k dispozici schránky pro **Postní almužnu**, do kterých můžete střídat peníze, které budou pak použity pro vybraný účel. Schránky se budou odevzdávat v kostele na Květnou neděli. Více informací naleznete na internetu, případně na letáku, přiloženém na stolku u schránek.

Farnost Dolní Němčí i letos nabízí pastorační aktivitu pro postní období přípravy na Velikonoce s názvem „**Postní kapky**“. Prostřednictvím mobilní aplikace, e-mailu nebo webových stránek můžete každý den dostat **krátké inspirace k zamyšlení**. Více na www.postnikapky2022.maweb.eu.

Kašpárkova říše (Slovanský dům, vchod od Zimního stadionu) uvede po covidové pauze v neděli 6. března v 15 hodin inscenaci pohádky **Broučci**. Od tohoto data budou pohádková představení ve stejný čas každou neděli. Více na www.kasparkovarise.cz.

Letošní **duchovní obnova farnosti** v postní době bude o víkendu 11.–13. března v Kostelním Vydří. Povede ji P. Marian Masařík, O.Carm. Prosíme o modlitbu za účastníky obnovy a za celou farnost.

V neděli 13. března je **výroční den zvolení papeže Františka** (2013). Pamatujme na něj a na celou církev, kterou vede, v modlitbě.

V neděli 13. března bude při bohoslužbách **sbírka určena na celostátní setkání mládeže v Hradci Králové**, které se bude konat ve dnech 9.–14. srpna.

V pátek 18. března bude část pravidelné páteční **adorace provázena zpěvy z Taizé**: od 20 do 21 hodin. Srdečně vás všechny zveme!

Slavnost sv. Josefa (19. března) připadá letos na sobotu. Mše svatá v ten den bude v kostele v Hejčíně jako obvykle v sobotu, tedy v 8 hodin. V tentýž den bude v 10 hodin mše svatá v katedrále sv. Václava **na poděkování za 80 let života otce biskupa Josefa Hrdličky**, při které přijme gratulaci k nedávným narozeninám i k svátku.

V neděli 20. března proběhne **farní spoření**. Pán Bůh vám odplat' vaše dary.

Mše svatá za dobrodince opravy hejčínských varhan bude v neděli 20. března v 7 hodin. Příští pak na Velikonoční pondělí 18. dubna v 7 hodin.

Mše svatá více zaměřená na rodiny s dětmi bude v Hejčíně v neděli 20. března v 10 hodin.

Ve čtvrtek 24. března je **Den modliteb a postu za misiónáře-mučedníky**.

O **slavnosti Zvěstování Páně**, v pátek 25. března, bude mše svatá jako obvykle v 17.30 hodin. Tento den je také **Dnem modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti**.

Změna času se uskuteční v neděli 27. března, kdy se **ve 2.00 hodiny posouvá čas ze zimního na letní, tedy o hodinu dopředu na 3.00 hodiny**. Nezapomeňte si nastavit své budíky, abyste přišli na bohoslužby včas.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 31. března, další pak ve čtvrtek 5. května.

V sakristii kostela, nejlépe po mši svaté, je možné zapisovat **úmysly mší svatých na první pololetí roku 2022.**

* * *

HORKA NAD MORAVOU:

Společná modlitba křížové cesty bude o postních nedělích v Horce nad Moravou v 15 hodin.

V neděli 13. března bude při bohoslužbách **sbírka určena na celostátní setkání mládeže v Hradci Králové**, které se bude konat ve dnech 9.–14. srpna.

Slavnost sv. Josefa (19. března) připadá letos na sobotu. V Horce nad Moravou bude mše svatá ze slavnosti již v pátek v 16.15 hodin. V sobotu mše svatá nebude. Je možnost přijít do Hejčína nebo do katedrály (viz výše).

V neděli 20. března bude sbírka věnována **na opravu krovu kostela**. Pán Bůh vám odplať vaše dary.

Mše svatá více zaměřená na rodiny s dětmi bude v neděli 20. března.

* * *

KŘELOV:

V úterý 8. března je **adorační den farnosti Křelov**. Po mši svaté bude adorace zakončena svátostným požehnáním.

Zpravodaj římskokatolických farností Olomouc-Hejčín, Horka nad Moravou a Křelov.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,
tel.: 733 102 175, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz,
internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.
Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Vojtěch Černý, Daniel Dehner,
Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí.

Tisk Matice cyrilometodějská s.r.o., Olomouc 2022.

Příští číslo: 3. dubna 2022, redakční uzávěrka: 23. března 2022.